

Arrest

nr. 116 054 van 19 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 12 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 7 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 19 januari 2009 een asielaanvraag in. Zij verklaart op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 29 maart 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij aangetekend schrijven van 27 juli 2010 dient verzoekster een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. De op 27 juli 2010 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf wordt op 22 oktober 2010 ontvankelijk verklaard.

1.5. Bij arrest met nummer 54 023 van 30 december 2010 weigert ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Bij schrijven gedateerd op 19 juni 2012 dient verzoekster tevens een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 13 mei 2013 de beslissing waarbij de in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 21 mei 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.06.2012 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende. De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene Nederlands leert en spreekt, werkbereid is, duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat mevrouw de cursus Maatschappelijke Oriëntatie Russisch volgde, dat de kinderen naar een Nederlandstalige basisschool gaan en dat de Directie van de basisschool een positieve getuigenverklaring voorlegt, dat mevrouw een fietscursus voor volwassenen volgde en getuigenverklaringen voorlegt, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Betrokkene haar verblijf wordt toegelaten in het kader van het onderzoek naar haar asielmotieven en in het kader van de medische elementen die zij voorlegde en die nog onderzocht worden. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 04.01.2011 met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden haar toegekend. De duur van de asielpprocedure - namelijk ongeveer 2 jaar - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Momenteel worden de medische elementen voorgelegd op datum van 26.07.2010 nog onderzocht. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000) Het is normaal dat betrokkene - in afwachting van haar asielaanvraag en haar aanvraag 9ter - haar tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten. Het feit dat de kinderen van betrokkene hier naar school gaan vormt geen grond voor een verblijfsregularisatie aangezien betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of in een derde land te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaats vindt in precair

verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing is om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesesemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*.

Zij vat het middel als volgt samen in de synthesesemorie:

“Toepassen regeringsinstructies binnen de discretionaire bevoegdheid

Betreffende de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) werden er regeringsinstructies uitgevaardigd op 19 juli 2009; Deze instructies werden door de Raad van State vernietigd op 9 december 2009;

In een nieuwsbrief van de vzw Kruispunt Migratie-Integratie lezen we evenwel dat zowel het kabinet van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigt dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet (stuk 3) en het afgesproken beleid verder wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt;

Deze stelling vloeit bovendien voort uit het vertrouwensbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur;

Het komt bovendien de rechtszekerheid ten goede de vooropgestelde criteria te blijven volgen zolang er geen duidelijkheid is over een nieuw beleid;

Nu de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid De Block, net zoals de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken verzekeren dat de criteria van de regeringsinstructies nog steeds van toepassing zijn, kan de verwerende partij in de bestreden beslissing niet voorhouden dat deze regeringsinstructies niet meer gelden en dat deze bijgevolg niet meer toegepast kunnen worden;

Naast de toepassing van de regeringsinstructies blijft daarnaast de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris aan de orde: gevallen niet omschreven in de regeringsinstructies dienen op hun waarde beoordeeld én gemotiveerd te worden, terwijl er thans geen ruimte meer wordt gelaten om de discretionaire bevoegdheid te laten spelen;

Deze dwingende toepassing van de voorwaarden, waardoor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt druist volledig in tegen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid.

De beoordelingsbevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid is immers discretionair en kan bijgevolg alleen casuïstisch worden toegepast; (RvSt nr 215.571 van 5 oktober 2011, 14de kamer, zaal A. I 98.554/XIV-32.682 en RvSt nr. 217.532 van 24 januari 2012, 14de kamer, zaak A 199.142/XIV - 32.856 - de instructies van 2009 mogen niet "klakkeloos" worden toegepast)

In het kader van de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris migratie - en asielbeleid kan afgeleid worden dat een langdurige procedure met schoolgaande kinderen, een langdurig onderbroken verblijf, een duurzame lokale verankering, een sterke integratie en werkbereidheid redenen zijn die een verblijf in België van langer dan 3 maanden rechtvaardigen;

Regeringsinstructies

Langdurige procedure zonder bevel om het grondgebied te verlaten

Verzoekster verblijft sedert januari 2009 in België, hetzij 4,5 jaar, periode waarin verzoekster steeds legaal verbleef en er bijgevolg geen bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster werd betekend;

De regeringsinstructie dd. 19 juli 2009, stelt dat gezinnen met schoolgaande kinderen die een langdurige asielpcedure van drie jaar hebben doorlopen worden geregulariseerd.

In casu heeft de asielpcedure van verzoekster twee jaar geduurd, terwijl de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend vanuit legaal verblijvend statuut;

Betreffend aanvraag tot regularisatie werd ontvankelijk verklaard op 22 oktober 2010;

Nu het attest van immatriculatie van verzoekster tot op heden blijvend en ononderbroken werd verlengd, past het om deze termijn dat verzoekster legaal op het grondgebied verblijft in totaliteit in rekenschap te brengen en derhalve de procedure van verzoekster als langdurig te beschouwen;

Verzoekster verblijft sinds januari 2009 met haar minderjarige kinderen in België, haar minderjarige kinderen zijn schoolgaand en verzoekster verblijft al meer dan drie jaar in procedure en derhalve in legaal statuut, in zoverre dat verzoekster dan ook op grond van de instructies dd. 19 juli 2009, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden dient toegekend te worden.

Langdurig ononderbroken verblijf in België, duurzame lokale verankering en integratie

Zoals gesteld verblijft verzoekster reeds 4,5 jaar ononderbroken op het Belgische grondgebied;

Tijdens deze periode heeft verzoekster zich uitstekend geïntegreerd, hetgeen tevens blijkt uit de bij de aanvraag tot regularisatie gevoegde stukken;

Zowel verzoekster, welke taallessen volgde, als haar kinderen, spreken vloeiend Nederlands, en hebben een uitgebreide vrienden- en kennissenkring opgebouwd, hetgeen getuigt van een sterke integratie;

Verzoekster heeft een grote wil om zich aan te passen aan de Vlaamse cultuur en is intussen, door het jarenlange verblijf in België, vertrouwd met alle diensten en voorzieningen die onze samenleving biedt;

De in de bestreden beslissing opgegeven motivering is dan ook niet in overeenstemming met het beleid dat op heden wordt gevoerd door de verwerende partij : indien het langdurig ononderbroken verblijf, de duurzame lokale verankering en de integratie kaderen binnen de regeringsinstructies, dient de machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden toegekend worden;

Hier anders over oordelen schendt immers niet alleen de rechtszekerheid, toch tevens het vertrouwensbeginsel;

Het is ontoelaatbaar dat de verzoekende partij opnieuw de gecreëerde zekerheid achter zich zal moeten laten en dient terug te keren naar haar land van herkomst, temeer nu verzoekster, welke bijna 5 jaar in het land verblijft, er als alleenstaande moeder in geslaagd is, terug een leven op te bouwen en opnieuw hoop op een toekomst heeft gevonden;

Werkbereidheid

De verzoekende partij wenst een economische bijdrage te leveren aan de Belgische samenleving en IS uitermate werkbereid. Dit natuurlijk in de mate dat haar gezondheidstoestand het toelaat. De verzoekende partij lijdt immers aan ernstige psychologische problemen. Niettegenstaande de medische problemen wil de verzoekende partij graag werken en grijpt zij iedere mogelijkheid om te kunnen werken;

Besluit

Het kan niet ontkend worden dat de situatie waarin verzoekster zich bevindt, kadert in het mooi omlijnde kader van de regeringsinstructies;

Het kan evenmin ontkend worden dat de situatie van verzoekster wel binnen de geest van de regeringsinstructies valt namelijk het verblijfsrecht toekennen aan de personen die een langdurig ononderbroken verblijf in België hebben, die zich hebben geïntegreerd en inspanningen leveren om bij te dragen tot de Belgische economie;”

3.1.2.1. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermog de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

In de bestreden beslissing wordt, waar verzoekster zich in de aanvraag om machtiging tot verblijf beriep op de voormelde regeringsinstructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat deze werd vernietigd door de Raad van State en de hierin vervatte criteria bijgevolg niet meer van toepassing zijn.

Verzoekster wijst er evenwel op dat, ondanks de nietigverklaring van deze instructie door de Raad van State, de hierin vervatte criteria nog steeds zouden worden toegepast door het bestuur en betoogt dat aldus verweerder in de bestreden beslissing niet kan voorhouden dat deze instructies niet meer zouden gelden en dat deze bijgevolg niet meer kunnen worden toegepast. Verzoekster betoogt dat haar – gelet op haar langdurige procedure zonder bevel om het grondgebied te verlaten en haar schoolgaande kinderen, haar langdurig ononderbroken verblijf, haar duurzame lokale verankering en integratie en haar werkbereidheid – een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden dient toegekend te worden, nu het beleid van verweerder erin zou bestaan de criteria van de vernietigde instructie alsnog toe te passen. Zij betoogt dat haar situatie kadert in de vernietigde instructie.

De Raad dient bij zijn wettigheidstoetsing uit te gaan van de tot uitdrukking gebrachte motieven in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt op correcte wijze – en dit wordt niet betwist – gemotiveerd dat de genoemde instructie nietig werd verklaard door de Raad van State. Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De vaststelling dringt zich dan ook op dat verweerder in de bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van verzoekster om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze heeft aangegeven dat deze criteria als dusdanig niet meer van toepassing zijn. Een verdere strikte toepassing van de in deze instructie vervatte criteria waarbij deze als dwingende regel zouden worden toegepast, zou ook strijdig zijn met hoger vermelde rechtspraak van de Raad van State. Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat niet blijkt welk belang verzoekster erbij heeft te vragen dat de criteria van deze vernietigde instructie alsnog zouden worden toegepast op haar situatie, nu strikt genomen niet blijkt dat zij voldoet aan een van hierin vervatte criteria. Zij lijkt dit ook te erkennen, nu zij stelt dat haar situatie kadert “*binnen de geest van*” de vernietigde instructie en zij onder meer ook erkent dat haar asielprocedure in wezen slechts twee jaar heeft geduurd. Ook in haar aanvraag om machtiging tot verblijf gaf verzoekster aan dat haar aanvraag weliswaar “*niet kadert in het mooi omlijnde kader van de regeringsinstructies*” doch wel “*binnen de geest van de regeringsinstructies valt*”.

De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing uitvoerig heeft gemotiveerd waarom de door verzoekster ten gronde ingeroepen elementen betreffende haar integratie en werkbereidheid niet worden weerhouden voor een machtiging tot verblijf in het Rijk. Zo stelt verweerder in de bestreden beslissing dat verzoekster enkel werd toegelaten tot een verblijf in het Rijk in afwachting van een behandeling van enerzijds haar asielaanvraag en anderzijds de door haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen. Er wordt op gewezen dat de asielprocedure negatief werd afgesloten en dat de duur van deze procedure – met name ongeveer twee jaar – niet als onredelijk lang kan worden beschouwd. Verder motiveert hij dat het gegeven dat er een zekere behandelingstermijn is wat de medische aanvraag betreft, verzoekster *ipso facto* nog geen recht op verblijf geeft. Daarnaast is verweerder van oordeel dat het als normaal dient te worden beschouwd dat verzoekster – in afwachting van een antwoord op de door haar gevoerde procedures – haar tijd in België zo nuttig mogelijk tracht te benutten. Betreffende de ingeroepen scholing van de kinderen motiveert verweerder verder dat dit element niet worden weerhouden, omdat niet wordt aangetoond dat een scholing niet kan worden verkregen in het land van herkomst. Hij benadrukt hierbij dat niet blijkt dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs behoeft of een gespecialiseerde infrastructuur die niet voorhanden is in het land van herkomst. Hij wijst erop dat verzoekster steeds heeft geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvindt in precair verblijf en mogelijk slechts een tijdelijke oplossing is om de ontwikkeling van de kinderen zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Verzoekster geeft weliswaar aan dat in het kader van de discretionaire bevoegdheid van verweerder een langdurige procedure met schoolgaande kinderen, een langdurig ononderbroken verblijf, een duurzame lokale verankering, een sterke integratie en werkbereidheid redenen zijn die een machtiging van meer dan drie maanden in het Rijk kunnen rechtvaardigen – waarbij zij nogmaals haar situatie in België schetst – doch met deze kritiek stelt zij haar beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot de

bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, stelt de Raad vast dat verzoekster in huidig besproken middel in wezen niet ingaat op de concrete motivering betreffende de grond van haar aanvraag en aldus het onjuist of kennelijk karakter ervan niet aantoonbaar.

Verzoekster betoogt nog dat er thans geen ruimte meer wordt gelaten om de discretionaire bevoegdheid te laten spelen, doch dit betoog kan niet worden aangenomen nu verweerder de door verzoekster ingeroepen elementen die de grond van haar aanvraag moesten onderbouwen heeft onderzocht en op gemotiveerde wijze heeft aangegeven om welke redenen hij deze niet weerhoudt om verzoekster te machtigen tot een verblijf in het Rijk. Er blijkt niet dat verweerder bij het nemen van de *in casu* bestreden beslissing een strikte toepassing heeft gemaakt van de criteria van de vernietigde instructie of op enigerlei wijze zijn ruime discretionaire bevoegdheid heeft beperkt of de door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf niet op zijn eigen merites heeft beoordeeld.

Enige schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.1.2.2. In zoverre verzoekster zich verder beroept op een schending van het vertrouwens- en van het rechtszekerheidsbeginsel, lijkt zij aan te geven dat deze beginselen vereisen dat de criteria van de vernietigde instructie alsnog zouden worden toegepast. Er blijkt evenwel niet dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op deze beginselen opdat alsnog de criteria van een vernietigde instructie op haar situatie zouden worden toegepast. De Raad herhaalt in dit verband verder ook dat niet blijkt dat verzoekster strikt genomen voldoet aan een van de criteria van de vernietigde instructie, zodat niet blijkt welk belang zij heeft met haar betoog. De ingeroepen schending van voormelde beginselen kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.1.2.3. Een schending van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt evenmin aangetoond.

3.1.2.4. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel, van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij vat het middel als volgt samen in de synthesesamenvatting:

“Dat het beleid van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid willekeurig is en gelijke gevallen ongelijk worden behandeld;

Dat deze ongelijkheid erin bestaat dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de criteria zoals voorzien in de Instructie dd. 19 juli 2009 steeds heeft toegepast om aanvragen, welke werden ingediend in de periode 15.09.2009 - 15.12.2009 tot regularisatie te beoordelen, terwijl zij deze plots niet meer wenst aan te wenden;

Dat er aldus overduidelijk sprake is van willekeur, nu er talrijke dossiers reeds op basis van de Instructie werden beoordeeld, en verblijfsvergunningen in die zin werden afgeleverd, tengevolge waarvan dossiers welke reeds lange tijd aansleepten en waarin derhalve nog geen beslissing werd genomen, hierop thans worden afgestraft;

Dat de Instructie inderdaad reeds werd vernietigd door de Raad van State, doch dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid deze binnen zijn discretionaire bevoegdheid nog steeds bleef toepassen;

Dat het niet langer toepassen van de criteria vermeld in de instructie niet alleen een schending inhoudt van het non-discriminatiebeginsel, maar ook van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel;

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt immers aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954);

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het bestuur gedane toezeggingen, uittalingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid deze beginselen schendt;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid verder onterecht heeft geoordeeld dat de criteria zoals vermeld in de instructie van 9 juli 2009 niet onderzocht dienen te worden;

Dat de criteria zoals vermeld in de instructie wel degelijk onderzocht en toegepast dienen te worden, nu anderszins oordelen zou leiden tot een ongerechtvaardigde vorm van discriminatie en dossiers welke reeds lange tijd dienden te wachten op antwoord, dubbel gestraft worden!;

Dat verzoekster bovendien wel degelijk, zoals boven werd gesteld, voldoet aan de criteria zoals vermeld in de instructie;

De verwerende partij maakt dan ook een verschil in behandeling die niet redelijk verantwoord is; ”

3.2.2.1. De grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie sluiten niet uit dat een verschillende behandeling tussen de categorieën van personen ingesteld wordt voor zover ze berust op een objectief criterium en ze op redelijke wijze gerechtvaardigd is. Dezelfde regels verzetten zich overigens tegen een identieke behandeling, zonder enige redelijke rechtvaardiging, van categorieën van personen die zich in situaties bevinden die inzake de maatregel in kwestie essentieel verschillend zijn. Het bestaan van een dergelijke rechtvaardiging dient te worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de effecten van de bekritiseerde maatregel alsook met de aard van de principes in kwestie. Het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer vastgesteld wordt dat er geen redelijke en evenredige verhouding bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. Er kan bijgevolg slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld.

Verzoekster betoogt dat de criteria van de vernietigde instructie steeds werden toegepast om aanvragen, ingediend in de periode van 15 september 2009 tot 15 december 2009, te beoordelen, daar waar verweerder plots deze criteria niet meer wenst aan te wenden. Zij licht toe dat dossiers die lange tijd hebben aangesleept hierop thans worden afgestraft. Op basis van dit betoog dient de Raad aan te nemen dat verzoekster doelt op een verschil in behandeling tussen vreemdelingen die een aanvraag indienden in de periode van 15 september 2009 tot 15 december 2009 en waarbij voor de ene categorie van deze vreemdelingen de aanvraag werd beoordeeld in het licht van de criteria van de vernietigde instructie en voor de andere categorie van deze vreemdelingen de aanvraag niet langer werd beoordeeld in het licht van deze criteria. De Raad kan in dit verband volstaan op te merken dat huidige voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet pas werd ingediend bij schrijven gedateerd op 19 juni 2012 en zij dus niet behoort tot een van de categorieën van vreemdelingen waarvan zij meent dat deze ongelijk worden behandeld. Het belang van verzoekster bij haar kritiek blijkt dan ook niet en haar betoog kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. In zoverre zij met dit betoog doelt op een ander onderscheid in behandeling blijkt dit niet op duidelijke wijze uit haar uiteenzetting, waarbij de Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om op duidelijke wijze aan te geven welke gelijke gevallen ongelijk worden behandeld en op welke wijze.

In zoverre verzoekster daarnaast nog betoogt dat enerzijds de bevoegde staatssecretaris de vernietigde instructie binnen zijn discretionaire bevoegdheid bleef toepassen en anderzijds verwijst naar het niet langer toepassen van de betreffende criteria, merkt de Raad opnieuw op dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen opdat alsnog de criteria van een vernietigde instructie op haar situatie zouden worden toegepast. Verder wordt herhaald dat strikt genomen niet blijkt dat verzoekster zich bevindt in een van de situaties zoals deze waren beschreven in de vernietigde instructie. Ook hier kan het betoog van verzoekster niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet of van het gelijkheids- of non-discriminatiebeginsel is niet aangetoond. Enige schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het rechtszekerheidsbeginsel blijkt evenmin.

3.2.2.2. In zoverre verzoekster verder nog de schending inroept van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

3.2.2.3. Het tweede middel kan niet worden weerhouden.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van “het belang van het kind”, van artikel 24 van de Grondwet, van de artikelen 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van “het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij vat het middel als volgt samen in de synthesesamenvatting:

“Belang van het kind - schoolgaand kind

Zoals gesteld, gaan de kinderen van verzoekster hier al geruime tijd naar school, met name de Basisschool Mol, gelegen te 2400 Mol, Guido Gezellestraat 10, waar ze allebei lessen volgen in de Nederlandse taal;

Redenering van verwerende partij, waarbij het feit dat de minderjarige kinderen in België schoollopen geen grond voor een verblijfsregularisatie zou zijn, is vanzelfsprekend in strijd met het belang van het kind;

Indien verzoekster zou dienen terug te keren naar haar land van herkomst zou dit immers betekenen dat de minderjarige kinderen hun lopend schooljaar zouden dienen stop te zetten, hetgeen onvermijdelijk een verlies van schooljaar zou inhouden, hetgeen geenszins de ontwikkeling van de kinderen ten goede komt en waardoor zij geconfronteerd zullen worden met een niet in te halen achterstand;

Voor verzoekster en haar kinderen is het bijgevolg onmenselijk om na al die jaren hier in België opeens naar het land van herkomst dienen terug te keren;

Niet alleen zouden zij daar les krijgen in een andere taal, maar zullen zij ook de hier in België opgestarte schoolopleiding niet meer kunnen voltooien, met als gevolg dat de kinderen van verzoekster zich niet ten volle intellectueel kunnen ontwikkelen;

Artikel 24 van de Grondwet voorziet bovendien in een fundamenteel en grondwettelijk recht dat kinderen genieten in België onderwijs te krijgen. Daarnaast is het recht van op onderwijs overeenkomstig artikel 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind een fundamenteel kinderrecht. Artikel 29 van hetzelfde Verdrag waarborgt kwaliteitsvol onderwijs. Dit betekent dat in alle maatregelen en organisatie van het onderwijs het belang van het kind centraal moet staan;

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev. dr. étr. 2000,44; R.v.st. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v St 29 mei 1998, A.P.M 1998, 100);

De toelichting bij oud artikel 9 lid 3 (huidig artikel 9 bis) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf toegekend kan worden in geval van een prangende humanitaire situatie, en geeft hiervoor de volgende omschrijving:

"Het betreft hier een aantal situaties waarbij de wetgever niet uitdrukkelijk voorzien heeft in een verblijfsrecht doch waarbij de toekenning van een verblijfstatus zich in een individueel geval toch opdringt. "

(Toelichting betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, <http://www.vmc.be/uploadedFiles/Vreemdelingenrecht/WegwijslverblijfsstatutenHumanitair107122006.pdf>)

De redenering van de verwerende partij is dan ook onaanvaardbaar en in strijd met het belang van het kind! Het is immers ontoelaatbaar dat de scholing van de minderjarige kinderen van de verzoekende partij, door de beslissing van de verwerende partij, op de helling zal komen te staan!

Een dergelijke werkmethode van de verwerende partij schendt het principe van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht; ”

3.3.2.1. Verzoekster wijst op het recht op onderwijs in België zoals beschermd door artikel 24 van de Belgische Grondwet. De Raad merkt evenwel op dat de bestreden beslissing niet inhoudt of tot gevolg heeft dat de kinderen tijdens hun aanwezigheid op het Belgische grondgebied het recht op onderwijs wordt ontzegd. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing deze grondwettelijke bepaling zou schenden.

3.3.2.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat de genoemde artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c); RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). Ten overvloede merkt de Raad ook op dat verzoekster op geen enkele wijze betoogt dat een verdere scholing van de kinderen niet mogelijk zou zijn in het land van herkomst of elders, zodat geenszins blijkt dat de verdere scholing van de kinderen in het gedrang komt bij een terugkeer.

3.3.2.3. Verzoekster verwijst verder naar “*het belang van het kind*”. Dit betreft evenwel geen duidelijke juridische norm waaraan de bestreden beslissing kan worden getoetst.

3.3.2.4. In zoverre verzoekster verder van oordeel is dat de bestreden beslissing strijdig is met de zorgvuldigheidsplicht doordat onvoldoende rekening is gehouden met de belangen van haar kinderen, merkt de Raad op dat verweerder in zijn beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoekster ingeroepen scholing van haar kinderen doch oordeelde dat dit gegeven niet wordt weerhouden als een grond voor een machtiging tot verblijf omdat niet blijkt dat de scholing niet kan worden verdergezet in het land van herkomst. Aldus dient te worden aangenomen dat verweerder wel degelijk oog heeft gehad voor de belangen van de kinderen op een verdere scholing.

Verzoekster betoogt nog dat een terugkeer naar het land van herkomst tot gevolg zal hebben dat de kinderen het lopende schooljaar dienen stop te zetten, dat zij aldus een schooljaar verliezen en dat zij aldus geconfronteerd worden met een niet in te halen achterstand. Tevens wijst zij erop dat de kinderen elders les zullen krijgen in een andere taal en dat zij de in België opgestarte schoolopleiding niet zullen kunnen voltooien. Deze argumenten werden als dusdanig evenwel niet ingeroepen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf, zodat verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat verweerder hiermee ten onrechte geen rekening heeft gehouden of deze elementen niet heeft betrokken bij zijn beoordeling. De Raad wijst er verder op dat de bestreden beslissing als dusdanig niet tot gevolg heeft dat verzoekster en haar kinderen lopende het schooljaar het Rijk dienen te verlaten. Verzoekster heeft steeds de mogelijkheid om in voorkomend geval verweerder te vragen om uitstel van een toekomstig aan haar betekend bevel om het grondgebied te verlaten teneinde de verdere scholing in het herkomstland voor te bereiden en/of gebruik te kunnen maken van de schoolvakanties teneinde terug te keren en dit op een wijze dat de scholing van de kinderen zo weinig mogelijk hinder ondervindt. Daarnaast blijkt niet dat de kinderen in het herkomstland of elders geen scholing zullen kunnen genieten in een taal die zij begrijpen en/of dat zij aldus een niet in te halen achterstand zullen oplopen. Ook waar verzoekster stelt dat de kinderen de in België opgestarte schoolopleiding niet zullen kunnen voltooien, merkt de Raad op dat de kinderen jonger dan tien jaar zijn en verzoekster niet aantoonde dat een verdere scholing niet mogelijk is in het land van herkomst of elders.

In zoverre verzoekster nog verwijst naar rechtspraak van de Raad van State betreffende de eerbiediging van het recht op een familiaal leven bij een verwijderingsmaatregel, dringt de vaststelling zich op dat zij niet toelicht op welke wijze deze rechtspraak relevant is in huidige zaak. Huidige zaak betreft immers

geen verwijderingsmaatregel en verzoekster duidt verder op geen enkele wijze welk familiaal leven de bestreden beslissing in het gedrang brengt en op welke wijze.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur blijkt niet.

3.3.2.5. Een algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur is de Raad voorts onbekend en verzoekster verstrekt in dit verband ook geen verdere toelichting, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

3.3.2.6. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4. Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS